

ת"ד (תל אביב) 617-03-24 - מדינת ישראל נ' לילך שמואל

ת"ד (תל-אביב-יפו) 617-03-24 - מדינת ישראל נ' לילך שמואל/שלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 617-03-24

מדינת ישראל

נגד

לילך שמואל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[11.12.2024]

לפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

ע"י בא כוחו עו"ד בללו

ע"י בא כוחו עו"ד שלגי

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב אישום המייחס לה עבירות של אי מסירת פרטים, אי עצירת רכב, אי הגשת עזרה לנפגע ואי הודעה על התאונה, לאחר שהיתה מעורבת בתאונת דרכים בה נפגעה הולכת רגל.

לא למותר לציין כי כתב האישום המקורי שהוגש, ייחס לנאשמת אחריות לתאונה אולם הצדדים הגישו כתב אישום מתוקן (ואף מתוקן בשנית) ממנו נמחקה אחריות הנאשמת לתאונה.

למרות שהנאשמת לא מואשמת באחריות לתאונה, אין מחלוקת כי כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות הקשורות עם מעורבותה בתאונת דרכים וכן אין מחלוקת כי תאונת הדרכים התרחשה במקום לאחר שהנאשמת פגעה בהולכת הרגל הגב' אסתר חסון, וגרמה לה חבלות של ממש אשר מפורטות בסעיף 8 לעובדות כתב האישום המתוקן.

מדובר בעבירות של התנהגות לאחר התאונה אשר נמצאות ברף חמור של עבירות התעבורה, כאשר אין ספק כי חובה אנושית בסיסית של כל נהג היא לעצור את רכבו במקום שהוא מעורב בתאונה, להגיש עזרה ככל שבידו, למסור פרטיו ואף להודיע למשטרה.

טענת הנאשמת היא כי לא הבחינה בתאונה, ככל הנראה התאונה נגרמה מפגיעה קלה מצד ימין ואולי אף של המראה הימנית של צד מושב הנוסע וזאת לאחר שפנתה במקום פניה ימינה. לטענתה הבחינה בהמשך הנסיעה כי מראת הרכב הימנית מקופלת וכתוצאה מכך, חשדה כי פגעה ב"משהו". בהמשך לכך ובחלוף קצת למעלה משעה, התקשרה למשטרה והודיעה על תאונה.

גם על פי גרסתה של הנאשמת, תמוהה עמדתה כי לא הרגישה בתאונה ולא ידעה עליה כלל ומשום כך לא עצרה במקום, שכן אף העובדה כי הבחינה במראה מקופלת, אינה מביאה כשלעצמה למסקנה כי הרכב פגע והיה מעורב בתאונה. קיפול מראת הרכב יכול להתרחש מטבע הדברים, כפי שקורה לא אחת במציאות ממגוון סיבות כאשר תאונת דרכים הינה הרחוקה שבהם.

אני מוצא להניח כי העובדה כי הנאשמת התקשרה למשטרה כעבור שעה והודיעה על תאונה, מחזקת את העובדה כי הנאשמת ככל הנראה הבחינה או הרגישה כי פגעה בעצם כלשהו, כנראה אף באדם ולמרות זאת, על פי כתב האישום עזבה את המקום.

אני קובע כי מתחם הענישה המקובל במקרים דומים, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הינו בגבולות הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון סגור לגבי רכיבי הענישה, כפי שהציגו בפני כאשר לעניין רכיב הפסילה בפועל, הציגו הסדר מסגרת, בהתאם לו, התביעה עתרה לפסילה שלא תפחת מ - 6 חודשים וההגנה מבקשת להסתפק בפסילה שלא תעלה על 3 חודשים.

ענישה בפלילים הינה לעולם אינדיבידואלית ולעניין זה יש מקום לתת משקל גם לשיקולים אישיים ולשיקולים נוספים שאינם קשורים לנסיבות ביצוע העבירה במסגרת גזירת העונש בתוך מתחם הענישה, זאת בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

בהתאם ל"עקרון ההלימה" שהוא הבסיס לקביעת העונש, יש להכריע בעונש בתוך מתחם העונש שהציגו הצדדים לעניין משך הפסילה בפועל של רישיון הנהיגה, על פי הערכתי את רמת הרשלנות של הנאשמת בנהיגה. בהסכמתם של באי כוח הצדדים, הוגש לי תיק החקירה ועיינתי בו.

מצאתי מעין בתמונות המקום, יחד עם הודעת הנאשמת, וכן חוות דעת הבוחן כי זירת התאונה הינו צומת מואר וגדול יחסית, התאונה ארעה בשעה 09:00 בבוקר בתנאי ראות טובים וכאשר הכביש פנוי.

לא נזקקתי לשאלה האם התאונה נמנעת מצידה של הנאשמת, אלא לצורך קביעת רמת האשם והרשלנות שבבסיס התנהגותה של הנאשמת שלא עצרה את רכבה במקום, עלי להעריך באיזו מידה נהג סביר היה מרגיש באותן נסיבות כי פגע בהולכת רגל.

לאחר עיון בחומר החקירה כמפורט, אני בדעה כי נהג סביר היה צריך להרגיש כי פגע בהולך רגל, או לכל הפחות כי רכבו פגע באופן חריג ב"עצם" כלשהו וכובשו וחובתו היתה כפי שהחוק דורש וכפי שהמוסר האנושי מחייב, לעצור במקום.

לו היתה הנאשמת עוצרת, בוודאי שהיתה מבחינה בהולכת הרגל שרועה על הכביש מצידו הימני ובוודאי שהיתה מבחינה בעד הראיה שהגיע לסייע לנפגעת, הולכת הרגל, מיד לאחר הפגיעה והרים אותה וכן בתכונה שנוצרה במקום.

ידוע, כי תאונת דרכים הינה אירוע פתאומי אשר מפתיע את הנהג ובמקרים כאלה קיימות גם תגובות אוטומטיות של עזיבת המקום, הדחקה של התאונה, למעשה בריחה, זאת כאינסטינקט בסיסי ואף במקרים לא מעטים ללא כוונה להימלט מאחריות או מאימת הדין.

ראוי להדגיש כי אין מדובר במקרה זה כמובן, באירוע חמור כמו אירועים שלצערנו אנו חווים כאשר נהגים נמלטים מהמקום, מפקירים פצועים, מסתירים את הרכב ואת סימני התאונה, משבשים חקירה וכדומה. יחד עם זאת, החוק קובע רמה גבוהה של התנהגות לאחר תאונת דרכים. לא אחת נקבע בפסיקה כי מצופה מכל נהג שמעורב בתאונת דרכים לקיים את חובותיו כמפורט ואף אם נבהל, מצופה כי יתעשת בתוך זמן קצר ואף יחזור למקום התאונה.

במקרה זה, הנאשמת לא חזרה למקום וכאמור התקשרה למשטרה בחלוף קצת למעלה משעה. לסיכום, אני מוצא לקבוע את רמת הרשלנות שמצאתי בהתנהגותה של הנאשמת במקום, לאחר התאונה ברמה בינונית.

עוד בטרם אגזור את העונש, נתתי דעתי גם לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, לעברה התעבורתי שבסך הכל אינו מכביד, לעובדה כי הנאשמת גרושה, אמא ל-2 ילדים, מגדלת אותם בעצמה, עובדת בתחום האסתטיקה. סיכומי של דבר, אני מקבל את הסדר הטיעון הסגור שבין הצדדים ואכריע במתחם לגבי רכיב הפסילה. אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 1500 ₪. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 11.3.25. וזאת על פי אחת האפשרויות להלן ובחלוף 72 שעות לפחות ממועד גזר הדין:

באמצעות כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה, www.eca.gov.il או במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון * או במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)

2. פסילה בפועל מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך 4 חודשים. הפסילה בניכוי 60 ימי פסילה מינהלית אותם רצתה הנאשמת בתיק זה. הפסילה תחל לא יאוחר מיום 11.3.25.

מוסבר לנאשמת כי עליה להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ליום 11.3.25 על מנת שמניין ימי הפסילה יחל.

3. פסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 7,500 ₪ למשך 3 שנים שלא תעבורה עבירה בניגוד לתקנה 144 ו/או תקנה 145 לתקנות התעבורה על כל חלופותיהם.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית המשפט בתוך 30 יום מהיום. לא תחתום, תיאסר ל-3 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לבתה של הנפגעת, גב' עליה שטילמן בדואר לכתובתה ת.ד. 303 יסוד המעלה, מיקוד 12105, גליל עליון.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדר הנוכחים.